

Arrest

nr. 285 320 van 24 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 februari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2011 huwt verzoekster met dhr. T, van Nederlandse nationaliteit, in Marokko.

Zij verklaart in 2019 te zijn aangekomen in Nederland. In de nota met opmerkingen wordt vastgesteld dat verzoekster op 5 januari 2019 van Marokko naar België reisde, in het bezit van een Schengenvisum type C afgegeven door de Nederlandse autoriteiten.

Zij verklaart vervolgens dat haar echtgenoot in oktober 2021 is overleden.

Thans woont zij bij haar schoonzoon en diens gezin in België.

Zij dient op 11 mei 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, met name in functie van haar schoonzoon, van Nederlandse nationaliteit. Op 27 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 november 2022. Verzoekster stelt tegen voormelde beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Verzoekster verklaart in het verzoekschrift dat zij op 15 november 2022 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, met name in functie van haar schoonzoon, waarvoor zij tot op heden geen bijlage 19ter heeft ontvangen. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van verzoekster dat zij nog steeds geen bijlage 19ter heeft ontvangen.

Op 14 februari 2023 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd op 14.02.2023 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: E. Y.

voornaam: Z.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Midar

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam

Betrokkene is, voor zover kan blijken uit de in- en uitreisstempels, in het vorig paspoort van betrokkene, de Schengenzone ingereisd op 5.01.2019 via België (Brussel), in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko.

Betrokkene vroeg op 11.05.2022 gezinshereniging aan met haar Nederlandse stiefzoon, T. M. (RR: ...) op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.10.2022 geweigerd. Deze beslissing werd op 03.11.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene gestuurd voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar stiefzoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de

afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.10.2022 dat haar op 09.04.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.10.2022 dat haar op 09.04.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene of uit haar verklaringen dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.10.2022 dat haar op 09.04.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko."

Op 14 februari 2023 wordt aan verzoekster tevens een inreisverbod voor drie jaar, ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2 Beoordeling

Verzoekster licht op theoretische wijze toe dat binnen de beleidsmarge waarover het bestuur beschikt, een billijke afweging moet gemaakt worden tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang. Verder stipt zij aan dat artikel 8 van het EVRM waarborgen betreft, die de goede wil overstijgen en dat deze bepaling primeert op de bepalingen in de Vreemdelingenwet. Een nauwkeurig onderzoek is vereist en dat op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster betwist dat zij geen beschermingswaardig gezinsleven zou hebben. Zij wijst op de familie van haar overleden echtgenoot en dat haar stiefzoon moreel en religieus verplicht is zich te ontfemen over haar, nu haar echtgenoot, zijn vader is overleden. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de bijlage 20 die in het kader van haar vestigingsaanvraag werd genomen doch er wordt niet vermeld waarom de gezinshereniging niet werd toegekend. Er wordt gesteld dat de afhankelijkheidsbanden niet voldoende werden aangetoond doch er wordt niet vermeld waarom. Zij betwist dat zij niet afhankelijk is van haar schoonzoon en ruimer van de familie van haar echtgenoot. Zij heeft immers geen eigen inkomsten en woont in bij haar schoonzoon. Zij verwijst naar de foto's in bijlage van haar verzoekschrift. Zij maakt bijgevolg weldegelijk deel uit van de familie van haar overleden echtgenoot. Zij wijst tevens op een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend op 15 november 2022 met toepassing van artikel 47 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat zij ten onrechte niet werd gehoord, alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Ten slotte verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Dit wordt niet betwist. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat

er weldegelijk rekening is gehouden met haar vestigingsaanvraag waar wordt gemotiveerd: *Betrokkene vroeg op 11.05.2022 gezinshereniging aan met haar Nederlandse stiefzoon, T. M. (RR: ...) op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 27.10.2022 geweigerd. Deze beslissing werd op 03.11.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene gestuurd voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering.* Waar verzoekster kritiek uit op de voormelde beslissing en meent dat niet afdoende werd gemotiveerd aangaande de afhankelijkheidsbanden met haar schoonzoon, merkt de Raad op dat het middel niet ontvankelijk is, nu voormelde beslissing niet het voorwerp is van huidig beroep. De bijlage 20 is haar overigens ter kennis gebracht op 3 november 2022 en verzoekster heeft nagelaten een annulatieberoep in te dienen tegen voormelde beslissing waardoor deze zich definitief in het rechtsverkeer bevindt.

Waar verzoekster stelt dat zij op 15 november 2022 een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van haar schoonzoon, merkt de Raad op dat noch uit de voorgelegde stukken in bijlage van het verzoekschrift, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend. In weerwil van verzoeksters betoog kan uit de *“bevestigingsmail”* van 15 november 2022 van de Stad Antwerpen niet worden afgeleid dat een aanvraag gezinshereniging zou zijn ingediend. Blijkens de nota met opmerkingen heeft de verwerende partij overigens geen kennis van een aanvraag gezinshereniging. Verzoekster kan aldus de verwerende partij bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoekster laat na aan te tonen dat zij een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij deel uitmaakt van de familie van haar overleden echtgenoot.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die

verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar stiefzoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoekster en haar stiefzoon. Zij verwijst in dit verband naar een aantal foto's en stelt dat zij volledig afhankelijk is van de familie van haar overleden echtgenoot en bij haar schoonzoon woont. Waar verzoekster stelt dat zij afhankelijk is van haar Nederlandse stiefzoon verwijst de Raad naar de bijlage 20 van 27 oktober 2022 waaruit blijkt dat verzoeksters relatie met haar stiefzoon niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Uit de foto's in bijlage van het verzoekschrift blijkt evenmin dat haar gezinsleven met haar stiefzoon onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met haar vermeende gezinsleven in België. Verzoekster weerlegt niet dat zij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar stiefzoon, ook met de loutere bewering dat haar stiefzoon moreel en religieus verplicht is zich te ontfemen over haar weerlegt zij dit niet. Verzoekster gaat er ook aan voorbij dat zij met de in België wonende familie kan communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoekster en haar stiefzoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen beiden niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden. *Prima facie* overtuigt verzoekster op dit punt niet. Zij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat geen redelijke dan wel geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd.

Waar verzoekster nog opwerpt dat zij niet is gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing kan zij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 februari 2023 werd gehoord en dat een *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* daartoe werd ingevuld.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enige middel niet ernstig is.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. DILLEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DILLEN

N. MOONEN